

Nepisovné pocity

Bežne o takýchto veciach nepíšem. Nechcem sa nechať odhaliť, ale čas beží a naša výpovedná hodnota podlieha inflácií. Celé dni prší a hrozí, že hladina sa priblíži až k nám. Čo potom? Vieš v tom všetkom plávať? Si Noe alebo Utanapištim?

Najelementárnejšie ľudské hodnoty, a to, čo nás robí ľuďmi bude nedostatkovým tovarom. Už teraz sa snažíme zbaviť ľudských vecí, aby nás neťažili. Podobá sa to na balón, z ktorého zhadzujú závažie aby mohol ísť ešte vyššie. Je len otázkou času, kedy začneme bojovať o životný priestor. Sme ako nenažrané kobyľky. Malthus o tom písal už na prelome 18. a 19. storočia. Potom ho pochovali a dnes opäť vstáva z mŕtvych. Respektíve jeho myšlienky. Inšpiroval nimi dokonca Darwina, o ktorom sme sa učili už na základnej škole. Veriaci ho nenávidia. Pritom veríme všetci. Veríme, že sa nám podarí prebudiť.

Keď konečne vystrčíme nohu z teplej periny, veríme, že zem, ktorá je pod nami, sa nezačne len tak strácať. Veria tomu aj ateisti.

Veríme v pokrok, aj keď by mal byť opatrný.

Myšlienky a slová žijú vždy vlastným životom. Aj tisíce rokov po smrti autora. A to je sláva? A kam sme pokročili?

Pokrčila plecami a tvárila sa nezaujato.

Moja milá, to je evolúcia a my sme jej najväčší omyl.

Všetko živé sa vyvíja. Teda aj neživé. Najrýchlejšie technika. Jej evolúcia sa začala prvým uchopeným kameňom. A dnes? Dnes môžeme takmer všetko, aspoň si to myslíme. Vnucujeme svoju vôľu celej planéte a keď sa bráni, tak ju chceme ukameňovať. Nádherné gesto. A pritom sa dnes dostávame do bodu, keď stvoriteľské žezlo preberajú stroje, ktoré sme stvorili na náš obraz. Človek už nie je efektívny. Kreativita je utláčaná. Áno, môžeš si písať a hovoriť čo chceš, ale nájde sa ešte niekto, kto si ťa vypočuje až do konca?

Nie. Skôr uveríme v koniec sveta, ktorý sa blíži a potom sa vzdáľuje. Niekto si opäť namastil svoju peňaženku na ľudskej hlúposti, zatiaľ čo mi vedíme intelektuálne debaty a pijeme len to, čo si môžeme dovoliť.

Hlúposť!!!

Toho sa najviac bojím. Ale tých vecí je viac. Náš vzťah budeme teraz musieť zredukovať do dvoch krajných pozícií: milovať a nenávidieť.

V tejto chvíli ma nenávidíš, alebo ma miluješ? Neviem ako mám brať mlčanie. Snažím sa vrátiť späť. Ešteže disponujeme pamäťou. Je to taký malý stroj času. A občas aj strojca konfliktov, keď niektoré veci vyplávajú na povrch, a potom to všetko začne dávať zmysel. Nemôžeš sa vyhnúť kontextu. Musíš ho pochopiť. Iba ak...

Ležíš na parketách. Schúlená. Tvoja hladká pokožka vyzerá ako by ju poprášili striebrom. Práve sme skončili akt. Ľudia to robia od nepamäti a stále je to záhada, jedna z najlepších vecí, aká sa nám mohla prihodiť. Nachvíľu zabúdame, že sme...

Prečo plačeš? Myslíš na to, na čo ja?

Mizneš v expozičnom čase. Opäť sledujem tvoju polohu. Hľadám. Chápem. Zabudla si si tu telo. Nevadí, ja ho postrážim.

Kde si? Bojím sa o teba, je to už zopár minút, čo tu takto nehybne ležíš. Pomaly začínam vidieť parkety. Stláčam spúšť aby som ťa zachytil.

Vyletí vtáčik alebo projektil?

Je to márne. Spúšťa sa vo mne plejáda čudných pocitov. Nevieim ich opísať. Keď nevoláš, snažím sa ich spätne vyvolať v tmavej komore. Skoro ako duchov. Som nekromant a oni sa ma boja.

Priznávam farbu, ale zapieram plátno. Jeho čistotu.

Za zatvorenými dverami počujem chichot. Nieкто klope. Idem otvoriť. Stráca sa v dlhej chodbe. Nevieim kto to bol, ani čo tu chcel.

Bol to tvoj obraz, ktorý si za mnou poslala?

Priznaj sa!

Za dverami som objavil topánky stiahnuté z kože. Kedysi boli luxusné. Ale ten luxus, už patrí iným. Čo ak by patril nám? Boli by sme ako tie topánky a ľudia by sa do nás dennodenne obúvali? O to naozaj nestojím. Mám ťa rád, možno ťa ľúbim, to nateraz postačí.

O dva dni nato sedím doma. Predstavujem si, že...

Si tu. Skrývaš sa za matný záves, ktorý dokonale kopíruje tvoje nuansy. Chceš ho strhnúť a nechať tme voľný priebeh? Uznávam, aj to je príbeh, ale ak si dobre spomínam, prelína sa s tým predošlým. Dobre teda. Prijímam výzvu.

Budeš hlavnou postavou. Opisovať ťa nebudem. Pozri sa do zrkadla, ak si nepamätáš ako vyzeráš. Práve okolo teba začínajú tancovať plaché slová, zatiaľ čo ja objavujem bielosť plachetníc, kotviacich hneď za oknom. Obklopuje ich hmla. Akoby sa tam rozlialo čerstvé mlieko a ony si doň zaborili svoje stožiare.

Stačí sa otočiť a nechať ten záves klesnúť až k tvojim matným nohám a pôjdeme tam...

Čo prosím? Zas tu nie si? Ja to vzdávam.

Mením svoju pozíciu. Stojím v kuchyni pri chladničke a počúvam ako mi pradie. Svojou hlávkou mi naráža do rozkroku. Obtiera sa mi o nohy a mňauká. Dám si teda pivo a ku tomu si narežem encián, aby som zahnal pocit, že sa chce so mnou maznať, len aby som ju otvoril. Nahliadol do nej. Biele chladničky sú už také. Čo do nej vložíš, to ti ponúkne. Aj po záruke.

Vraj už vyrábajú aj šedé, čierne, ale nevidím v tom žiadny rozdiel.

Nesledujem kalórie. Ty ich sleduješ? A čo vidíš? Predstavuješ si svoje telo, ktoré sa rozpína ako vesmír a následne sa mu zmršťuje ego?

Stojíš pred zrkadlom a počítáš si rebrá. Nie, tebe žiadne nechýba. Nevieš aký to je pocit. Ergo...

Dýcham vzduch, ktorý si pamätá kapiláry tvojich pľúc. Aj zvyšky dehtu, ktorý sa tam usádza. Čosi mi prezradil. Čosi, čo skrývaš, ale intenzita s akou si lapala pomojom dychu, → ťa prezradila. Alebo si domýšľam?

Pred dvoma dňami som sa jej dotkol. Odtiahla ruku a opäť sa schúlila do kľbka. Postavil som sa. Zapálil som svetlo a chvíľu som nad ňou postával. Vrhla som na ňu svoj tieň a ona, na oplátku, vrhala na mňa svoj hanblivý pohľad. Robila to nasilu. Pretláčali sme sa. Nakoniec som odvrátil zrak. Vypol svetlo a ľahol si k nej. Usmiala sa. V tej tme som to nevidel, ale počul som, ako jej praskajú pery. Naslinila si ich a pobozkala ma.

Vtedy sme začali odznova. Veta po vete. Slovo za slovom.

Keď sme skončili, začal som premýšľať.

Moje žiarlenie je nadčasové. Žiarim aj na tých, ktorí tu boli, aj tých, ktorí ešte len prídu a budú si chcieť uplatniť svoje autorské práva na tvoje lono. Kadejakí hajzlíci a

podpriemerní básnici ti budú písať verše, že si ich lunou, v ktorej utopili svoje sny a iné sladkasté rečičky. A ty budeš s nimi pichať, aby si svojmu telu dodala inzulín, a im dôveru, že sú tí praví samčí jedinci. Budú sa ťa chcieť zmocniť. Muži radi vlastnia a preto hovoria ženám, že sú ich.

Môj, moja, moje...

Zlatička. Vymenujú im celú bižutériu a ony, chudinky, začnú podvedome túžiť po nejakom náhrdelníku. Prívesku.

A tak žiarlim aj sám na seba a ty sa tomu celému prizeráš. Smeješ sa. Uist'uješ ma slovami, že ja sa nerátam. Mám iné maniere. Vraj nech si nenahováram, lebo od muža mám ďaleko. Som horší ako žena, keď má, aj nemá svoje dni.

Naozaj, nemám na výber.

Tak budem na veky vekov decko! A basta! Odmeraný bastard. Kríženec všetkých pocitov. Pouličná zmeska. Tulák.

Len tak sme tam ležali a nohy sa nám prepletali ako jazyky opilcov, ktorí močia proti noci. Para im stúpa až k tváram. Keď zo seba odklepú aj posledné kvapky, zapnú si gate a vyparia sa ako myšlienky.

Pozeral som do stropu a jej ruka sa vnárala do mojich vlasov.

Potom ju vytiahla. Postavila sa. Obliekla si tričko, ale ostala dole bez. Chcel som ísť za ňou ako latentný besný pes. Chýbalo tu už len vodidlo a stĺp, ktorý by som mohol aj ja ošťať. Najlepší by bol stĺp z nejakého chrámu, aby som cítil, ako mnou preniká genius loci. Kľakol by som si na kolená a nechal sa napospas. Presne tak, ako tí opilci, ktorí sa nakoniec rozplynuli..

Vrátila sa. Sadla si za mňa a dráždila ma bosou nohou. Pozeral som von cez okno, ale nevidel som tam stožiare plachetníc. Ani hmlu. Tá mala prísť až o dva dni.

Otočil som sa a pritisol k jej telu.

Prial som si, aby som raz mohol prekonať jeho hranice, ale neviem, či na to mám.

Znova som pozeral do stropu.

Spýtala sa ma, či na niečo myslím. Odpovedal som, že na nič. Klamal som. Hnusne som klamal a hanbil som sa za to.

Myslel som na ňu.

Bola tak blízko, ale mne to stále nestačilo. Bol som ako narkoman.

Chcel som viac času.

Vedel som, že o hodinu, keď už nebudeme spolu, sa prejavia abstinenčné príznaky a ja si budem chcieť pichnúť svoju dávku.

Týždeň na to, som opäť myslel na ňu, a všetko, o čom som počas toho týždňa premýšľal, a čo som prečítal, sa zlievalo v chaotickú hmotu.

Objavil som pôvod sveta, tak ako ho namaľoval už Gustave Courbet.

Chcel som sa k nemu vracať. Neustále.

No bolo potrebné priznať plátno a zároveň uznať, že v tomto svete, už pre nás neostáva veľa miesta.